

πὸν τριγωνικὸν σὰ λιτανεῖες τὰ σύννεφα, δῶμένα
δῶμένα, μὲ σβηστὲς λαμπάδες, τ' ἀστροπέλεκτα,
μαῦρες σὸν ἕπνος καὶ δνεῖρα φιδιοῦ φαρμακωμένα.

Καὶ τὰ μαλλιά σου πὸν θημωνιάς χιῶτο πνέουνε
καὶ κρύβουν κάποιο βούσιμα ἀπ' τὰ πικνερά κλω-
νάρια
καὶ βρνάζουνε, καὶ ὄλο σαλεύουν ἐρωτόθυμα
σὰ σὲ τοιγαύνα βιολιά λιγωμένα δοξάρια.

Κισσοπερίπλοκη ἀγκυλιὰ σὲ πολυμύριον
καὶ ἀντιλαλεῖ ὡς τὸ μέγα μου γάρδος καὶ ματζουράνα
καὶ μπρός μου παίζουν γλυστερῶν ἀχιδοπαξιζήματα
ἀφ' τὰ, σὰ τυχιολούλουδα, βλέφαρά σου, τοιγαύνα

Κ' εἶσι κρατώντας σε ψηλά σὰ διοκοπότηρο
θὰ σκίσω σε γλυκόχυμη καὶ ἀπ' τ' ἀχιστό σου αἷμα
θὰ μεταλάβω, καὶ ἔλη ἢς ἀλυχταί ἡ κόλληση
καὶ ἢς καταριέται ὁ οὐρανός, φέμμα δὲ τῆλα, φέμμα.
ΣΤΕΦΑΣ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

Ἡ Ἀρβανίτικη φημερίδα «Dielli» πὸν βγαί-
νει στὸ Boston τῆς Ἀμερικῆς, δημοσιεύει στὸ
41 φύλλο τῆς (7 τοῦ Γενναρίου 1910, σελίδα 1,
στήλη 2) τὸ ἀκόλουθο ἀρθράκι :

«Ὁ Νουμάς τῆς Ἀθήνας, ἐφημερίδα γρα-
μένη στὴ ζωντανῆ Ρωμαϊκῆ γλώσσα, τὸ κάνει στὸν
ἀριθμὸ τοῦ 366 ἕνα ἀρθρο καὶ δείχνει μὲ ποιὸν
τρόπο πρέπει νὰ φέρνουνται οἱ Ρωμαῖοι στοὺς Ἀρ-
βανίτες. Λέει πὸς εἶναι λάθος καὶ πρέλλα νὰ πα-
σιζοῦν οἱ Ρωμαῖοι νὰ χωρίσουν τοὺς Ἀρβανίτες
ἀναμεταξύ τους. Τοὺς Μωαμεθανοὺς Ἀρβανίτες καὶ
τοὺς Χριστιανοὺς πρέπει νὰν τοὺς κρατᾷ ἐνωμέ-
νους ἢ ἀγάπη γιὰ τὴ γλώσσα τους. Ἡ Ἑλλάδα
ἀντὶ νὰν τοὺς διαχωρίσει πρέπει νὰν τοὺς βοηθή-
σει, ἢ λογαριάζει νὰν τοὺς κάνει φίλους, λέει ὁ
Νουμάς.

Αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα ἀντιπροσωπεύει τὴν πῖθ στο-
χαστικὴ μερίδα τῆς Ρωμισούνης καὶ γι' αὐτὸ δὲν
ξαρναζόμεστε μὲ ὅσα γράφει. Ἐχτινοῦμε τὰ λό-
για τῆς καὶ τὴν εὐγνωμονοῦμε. Μὰ δὲν εἴμαστε καὶ
τόσο ἀπλοῖκοι γιὰ νὰ μὴν εἴδουμε πὸς ἡ μερίδα
τοῦ «Νουμά» δὲν εἶναι ἡ πῖθ ἀληθέστερη, καὶ πὸς

νερά! Καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια γυθῆκαν ἀνα-
τριχίτες. Ἐνας φόβος ἀσκημὸς ξεστέλειε τὰ γύ-
νατά του. Κ' ἔφυγε γρήγορα, τρεχάτι, σὰ νὰ σκό-
τωσε κανένας καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε σπῖτι καὶ δι-
πλοκλείδωσε τὴν κάμερά του καὶ ἔπεσε εἶσι μὲ τὰ
ροῦχα του στὸ κρεβάτι καὶ καταχτυπούσανε τὰ
δόντια του ἀπὸ τὸ κρῖ καὶ ἀπὸ τὸ φόβον, κάτω ἀπὸ
τὸ ζεστὸ πάπλωμα.

Ἔτσι κατάντησε.
Ἄ! εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ περάσεις νικητῆς
τὰ φουρτουνασμένα σικελικὰ στενά τῆς νιότης καὶ
νὰ ρηχταῖς στ' ἀνοιχτὰ πέλαγα τῆς ζωῆς! Δεξὰ
στὸν ἕνα βράχο στέκεται ξεθωκκωώνοντας μὲ σπάθη
ξύλινη, ἀνεμοκαθαλῆρας καὶ συννεφοκιάτορας ὁ Δὸν
Κιχῶτης, καὶ ὡς περνᾷς ἀπλώνει τὰ χέρια του νὰ
σ' ἀδράξει.

Καὶ ἀριστοτὸρ σὲ κυτᾷζει εἰρωνικῶς καὶ ἀριστο-
κράτικα καταφρονετῆς, μὲ χίλια κομμάτια χάρω
τὸ σπαθί, μὲ πεσμένα τὰ χέρια, ὁ Ἄλλος, ὁ Ἄλ-
λος μεγάλος καταχτητῆς τῶν ψυχῶν—ὁ Ἀμλέτος.
Τὸ καράβι σου παραδέρνει καὶ ρήχεται πότε
στὸ νῆα βράχο καὶ σπᾷ ἀγέρωχο καὶ κωμικὸ, πότε
στὸν ἄλλο καὶ πιανεται στὶς συμπληγάδες πέτρης

οἱ περισσότεροὶ Ρωμαῖοι μᾶς ἔχουνε βρεθεῖ καὶ θέ-
λουνε νὰ καταστραφοῦμε μιὰν ὥρ' ἀρχύτερα.»

ΓΛΑΡΟΣ

Τοῦ Ἰδα

Γιὰ πῆς μου σὺ πὸν ἀγοκοννᾷς, βαριά καὶ κουρα-
σμένα,
Τὰ δυὸ φτερά σου, τί ποθεῖς, σὸν κάτι νὰ ξεχνιάζεις
Ἀυπητερὸ καὶ ἀθάνατο μῆς σὸν μεγάλο ρυάκι,
Ποῦ στέκει σὰ Ζουλόπετρα γιὰ μᾶς πὸν ἔχουμε τάμα;

Πέτα, ψυχὴ μου, πέταξε καὶ ἀνέβουνε στὰ πλάγια
Νὰ διεῖς βοννὰ Θερακιώτικα, βοννὰ τῆς Βυθινίας,
Ποῦ πλένουν τὰ ποδάρια τους στοῦ Μαρμαρά τῆ
λίμνη,

Ἔλοχρονῆς καὶ γνέφονται καὶ κρυφοκουβεντιάζουν.
1908. Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΡΕΣ ΜΑΡΕΣ

Φίλε Νουμά,

Ἔπεσε ἕνα Πατινὸ «Σέλας» στὰ χέρια μου
καὶ διάβασα ἕνα ἀρθρο ἀρλουμποειδὲς κάποιου ὑπερ-
ποιητῆ καὶ ὑπερδημοτικιστῆ, στὴν ὑπερκαθαρεύουσα
γεχμμένο καὶ ἀφιερωμένο σὲ κάποιον κύριον. Καὶ ὁ μὲν
ὑπερποιητῆς κτλ. ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ γράφῃ
ἄρθρα στὴν ὑπερκαθαρεύουσα, καθὼς καὶ νὰ φερῶν
ἄρθρα καὶ παλτὰ στὸν Ὀλύμπιον φίλον του, δὲν ἔχει
ἔμω; κανένα δικαίωμα νὰ βρίζῃ, ἢτι διαλεχτὸ ἔχει
ἢ πνευματικὴ Ἑλλάδα, γράφοντας εἰσι πέρυσιν ἐξή-
τησα ν' ἀνακαλέσω ἢ νὰ ἐμφυσῶ εἰσι τὴν διάνοιαν
ἐκλεκτῶν τινῶν ἀκρατῶν (:): πρῶτον μὲ τὴν ἀντί-
ληψιν κτλ.»

Αὐτὸ τὸ α(;) τί σημαίνει; Πὸς δὲν εἶταν
ἐκλεκτοὶ οἱ περσινοὶ ἀκρατεῖς του γιὰτι δὲ βάρφανε
ξανθὰ τὰ μαλλιά τους καὶ χ ρ υ σὰ τὰ λόγια τους,
ἢ γιὰτι δὲν κωνηγήσανε καὶ αὐτοὶ καμὰ Ἀμερικῶνα
νύφη γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ ἀνακαλοῦν ἢ νὰ ἐμφυ-
σοῦν καὶ νὰ χαρίζουν παλτὸΝ καὶ καμπανιτῆΝ;
Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσει, μὰ αὐτὸς ὁ κύριος
ἀρχίγησε νὰ μᾶς πικραίνεται καὶ δὲ θὰν τοῦ βγῆι
σὲ καλὸ.

Πηγαῖς.

Γεῖξ σου
ΑΠΙΑΛΤΟΣ

τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ στέκεται ἀσάλευτο καὶ κάνει
νερά καὶ σκπίζει χορταριασμένο, ἀγάλια ἀγάλια.

Καὶ Ὀδυσσεῖς ἀν εἶσαι, πρέπει περνώντας ἀπὸ
τὰ στενὰ κανάλια τῆς νιότης, νὰ χάσεις μερικοὺς
τοὺ πολυκαχτημένους συντρόφους, πρέπει νὰ κάμεις
ἄβρεια ἀπὸ πολλὰ πολυκαχτημένα σου δνεῖρα,
ἔτσι μόνον ἀλαφρωμένος θὰ μπορέσεις νὰ χυμῆσεις
στὰ πέλαγα καὶ νὰ νικήσεις τίς φουρτούνες καὶ
τοὺς θεοὺς καὶ ν' ἀραξοβολήσεις μιὰ μέρα στὴ μα-
κροπόθητη ἀγκυλιὰ μιᾶς Πηνελόπης Ἰθάκης.

Ὁ Ὀρέστης χύμησε ἀγέρωχος καὶ κωμικὸς καὶ
ἔσπασε χίλια κομμάτια ἀπάνω στὸ βράχο τοῦ Δὸν
Κιχῶτη.

Καὶ τώρα σέρνεται μέσα στοὺς δρόμους σα-
κάτης.

Τὰ μεσάνυχτα θὰ τὸν δεῖτε νὰ καθεται πάντα
στὴν ἴδια γωνιά τοῦ ἴδιου κφενεῖου. Ποτὲ μόνος
πάντα μ' ἕνα μεγάλο ποτήρι γεμάτο πράσινο πιετό.
Βήχει κάποτε (σὸν τὴ Χρυσούλα, σὸν τὸ Γοργία)
ἕναν ἕρπ κοφτερὸ βήχα, πὸν λὲς σπᾷ μέσα του κά-
ποιος γιερὸς ἀκόμα ἴνας.

Οἱ τσίπες του εἶναι γεμάτες γράμματα, ἀ-
νοιχτα ἀκόμα—θὰ τοῦ τᾷχουνε στείλει ἢ μητέρα

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΑΡΔΙΚΑΣ

Ποῖος θ' ἀρνηθεῖ πὸς τὸ ρωμέικο εἶναι ἄρω-
στο, καὶ βρριά; Ποῖος ἀπ' ἄλλο μέρος δὲν ἔσπασε
τὸ κεφάλι του νύχτες καὶ νύχτες, νὰ συλλογιέται
τὴν αἰτία τῆς ἀρώστιας καὶ νὰ μελετᾷ τὴ γι-
ατρειὰ τῆς; Καθένας εἶπε καὶ ἀπὸ μιὰ γνώμη καὶ ὄλοι
κατάληξαν στὴν ἀποτυχία. Καὶ τὸ ρωμέικο εἶναι
ἄρωστο καὶ βρριά.

Ἄς δοξάσομε τὸ Μεγαλοδύναμο, τὸ γιαιτρικὸ
γιὰ τὸ ἔθνος βρέθηκε καὶ ὁ ἐφευρέτης δὲν εἶναι ὁ
Ζορμπᾶς, οὔτε κανεὶς ὑπουργός, οὔτε βουλευτῆς,
οὔτε καν γιαιτρός· εἶναι ὁ νεκροθάφτης ὁ Μπαρμπά-
Γαρδικας, πρῶτος ἀξάδερφος τοῦ μακαρίτη Κόντου,
ἐπίδοχος διάδοχος τοῦ παπποῦ Μιστρᾶ, συντεκνος
τοῦ Χατζῆ. Ζῆ 4000 χρόνια τώρα μέσα στὸ κλειδὸν
ἔσεν τῆς Παλλάδος. Καὶ ὅμως κανεὶς μᾶς δὲν τὸν
ἔχει προσέξει. Μιὰ μεγαλοφυΐα, πὸν ζοδοῦεται ἄ-
δικα στὸ σιχαμερὸ ἔργο τοῦ νεκροθάφτη. Περπά-
τησε μὲ τὸ Χαφρὰ στὴν Αἴγυπτο, πολιόρκησε τὴν
Τροία μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς, πολέμησε μὲ τὸ Θεμῖ
στοκλή στὴ Σαλαμίνα, γοργοπέρασε τὴν ἀτέλειωτη
Ἀσία μὲ τὸ Μέγαν Ἀλεξάντρο. Καὶ ἀκόμα ζῆ καὶ
θὰ ζήσει γιὰ κτλ τοῦ κόσμου. Τώρα, στὰ 1910
ἀπὸ τότε πὸν γεννήθηκε ὁ Χριστός, σὸν εἰκοστὸν
αἰῶνα, τότε βρίσκεσαι κάποτε κάποτε στὸ Ἐθνικὸ
μᾶς Πανεπιστήμιον ὅπου διδάσκει τὴν Ἰλιάδα. Καὶ
μοι μὴ θαυμάσητε πὸς τάχα μπορεῖ ἕνας νεκροθά-

του, ἢ ἀδερφή του ἢ Αἰλίκια, ὁ γέρο πατέρας του,
πὸν τὸν ἔχει μοναχογιό. Ποῖος ξέρεῖ... Αὐτὸς ποτὲ
τοῦ πᾷ δὲν ἀνοίγει τὰ γράμματα πὸν τοῦ στέλνουν.
Θὰ τότε δεῖτε ἀκόμα στὸ Σηκουάνα, ὕστερ' ἀπὸ
τὰ μεσάνυχτα νὰ κυτᾷζει τὰ θλωμένα νερά.

Ἔτσι κατάντησε.
Ζήτησε ἀπὸ τὴ ζωὴ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μπο-
ροῦσε νὰ τοῦ δώσει. Οἱ Ἕλληνες φοιτητῆς γελοῦνε
σὸν τότε δοῦν καὶ λένε:

— Νά, ὁ Ρήγας Φερατὸς!
Οἱ γυναῖκες τότε πειράζουνε, ἄλλοι τὸν κυτᾷ-
ζουνε κατὰματα καὶ σπαίνουνε καὶ συλλογοῦνται.
Οἱ περισσότεροὶ τότε βλέπουνε καὶ γελοῦνε. Πὸς
κατάντησε! Ἡ δυστυχία πὸν κάνει τοὺς ἄλλους
νὰ κλαῖνε, δὲν εἶναι τίποτα. Ἐκεῖνη πὸν τοὺς κάνει
νὰ γελοῦνε, κτῆ ναι ἡ δυστυχία.

Εὐτυχῶς ὁ Ὀρέστης δὲν ἀκούει τίποτα. Δὲ
βλέπει τίποτα. Ἡ ζωὴ περνᾷ ἀπόπᾶνω του καὶ
τὸν λερώνει καὶ τίποτα δὲ βλέπει. Οἱ μέρες καὶ οἱ
μῆνες περνοῦνε καὶ δὲν τὸν ἀρρίζουν.

Φέτο τὸ χειμῶνα, τὸν ἔβλεπα γράμματα, διακουπι-
σμένους σ' ἕνα δέντρο νὰ κτᾷ ρυάκια τοῦ δρόμου
πὸς τρεμοσβήνουνε. Ἰδὲν, καὶ ὅρες κυτᾷζει τὰ φα-
νάρια τοῦ δρόμου πὸς τρεμοσβήνουνε. Καὶ ὁ βήχας,
ὁ ἴδιος πάντα βήχας, τοῦ τραντάζε σθεῖς ὡς τὸ
κορμί. Στὸ κπέλο του σφαιραζότανε τὸ χιῶν καὶ ἔ-
λιωνε καὶ ἔτρεχε στὰ μαλλιά του καὶ στοὺς ὄμους.
Ἔνας ἀστυφύλακας τότε λυπήθηκε:

— Πηγαίνετε σπῖτι σας, πηγαίνετε... Θι κρυώ-
σετε...

Καὶ τὸν ἐπικτε ἀπὸ τὸ χέρι, ἀπαλά καὶ πονε-
τικῶς, σὸν πατέρα, σὸν ἀδερφόν. Καὶ αὐτὸς δὲ μι-
λησε. Στήριξε τὸ χέρι του στὸν κορμὸ τοῦ πατέρα,
ἔδωκε ὄλη του τὴ δύναμη, μπόρεσε καὶ κρατήθηκε
δρῆιος καὶ πῆγε σπῖτι του.

Ἔτσι κατάντησε.
Ἡ ψυχὴ του εἶναι σπασμένη. Ψυχὴ ὁμορφὴ μὲ
γυναικίσιαι, πὸν δὲν μπόρεσε στὴν κρίσιμη στιγμή
νὰ κρατήσῃ ἀντρίκια τὸ βάρος τῆς Ἰδέας καὶ τὸ
βάρος τῆς Σάρκας.

Ἔτσι κάποιος κοντάρια ὁμορφῆ καὶ ντελικάτα
σποῦν, ὅταν ἡ σημαία εἶναι μὲ ἀλῆ καὶ φωτίζει
βοριάς.

Παρίσι, 1908.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΑΟΡΕΪΤΗΣ